

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **J. V.**, zast. JUDr. Pavlem Vespalcem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 5, Plzeň, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 11. 2007, č. j. 30 Ca 88/2006 – 88,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 11. 2007, č. j. 30 Ca 88/2006 – 88, (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2002, č. j. stav/207/2002, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo pro nepřipustnost zamítnuto odvolání stěžovatelky ze dne 15. 10. 2001, která jako spoluvlastnice sousedící nemovitosti brojila proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146 o kolaudaci stavby sousedů na přímo sousedícím pozemku.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního a soudního spisu zjistil, že dne 6. 2. 1995 bylo odborem výstavby ÚMO Plzeň, pod č. j. výst/170/95-1146, vydáno kolaudační rozhodnutí pro rodinný dům na pozemcích přímo sousedících s nemovitostí ve spoluvlastnictví stěžovatelky. Stěžovatelka nebyla zahrnuta mezi účastníky řízení. Vedoucí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 sdělil stěžovatelce dopisem ze dne 5. 8. 1996, že nebyla zahrnuta mezi účastníky vzhledem ke znění § 78 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Uvedl, že žádné změny schválené v průběhu výstavby rodinného domu nenarušovaly práva a oprávněné zájmy vlastnice sousední nemovitosti. Tehdy stěžovatelka odvolání

proti kolaudačnímu rozhodnutí nepodala a domáhala se povolení obnovy řízení až v r. 1998. Žádost o povolení obnovy řízení byla zamítnuta s odkazem na skutečnost, že po stanovené 3-leté lhůtě podle § 63 odst. 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, v tehdy platném a účinném znění (dále jen „s. ř.“). nemohlo být rozhodnuto o návrhu na obnovu řízení pravomocného rozhodnutí. Stěžovatelka se proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které bylo zamítnuto. Následně podala podnět k zahájení řízení mimo odvolání, kterému Ministerstvo pro místní rozvoj, regionální pracoviště Plzeň, nevyhovělo s tím, že stanovení okruhu účastníků kolaudačního řízení je v pravomoci stavebního úřadu, který se s touto otázkou vypořádal. V roce 2000 stěžovatelka podala nový podnět k zahájení řízení mimo odvolání, k němuž Ministerstvo pro místní rozvoj, regionální pracoviště Plzeň, stěžovatelce sdělilo, že do napadeného pravomocného kolaudačního rozhodnutí nemůže zasáhnout a nechává jej beze změn.

Dne 15. 10. 2001 potom podala u Úřadu Městské části Plzeň 4 stěžovatelka odvolání proti předmětnému kolaudačnímu rozhodnutí z roku 1995, t.j. proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146. Toto odvolání žalovaný přezkoumal podle § 60 s. ř. a rozhodnutím ze dne 13. 2. 2002, č. j. stav/207/2002, jej zamítl jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou, která nebyla účastníkem předchozího řízení před správním orgánem. Současně podotkl, že proti tomuto kolaudačnímu rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, již nelze podat žádný opravný prostředek, protože již od právní moci rozhodnutí uplynula i objektivní tříletá lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení ve smyslu § 63 odst. 3 a 4 s. ř.

Proti tomuto napadenému rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítla, že s ní v kolaudačním řízení nebylo jednáno jako s účastníkem, a proto nemohla uplatnit své námitky, přestože byla spoluvlastnicí přímo sousedícího pozemku, jehož předchozí vlastníci byli účastníky řízení, v němž žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Uvedla, že jí nebylo doručeno rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, a z toho důvodu jí nezačala plynout lhůta k podání odvolání, a její odvolání ze dne 15. 10. 2001 tak bylo podáno včas. Podle názoru stěžovatelky tak byla zkrácena na svých právech, neboť žalovaný nepřezkoumal její odvolání, ale zamítl je jako nepřipustné.

Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nepřipustnou s tím, že podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, přičemž podle názoru krajského soudu přípustný řádný opravný prostředek není vyčerpán buď tehdy, není-li podán vůbec, anebo je-li podán opožděně.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž namítla, že krajský soud tím, že podané žalobě nevyhověl, porušil právo stěžovatelky stanovené v § 65 odst. 1 s. ř. s., domáhat se, aby bylo zrušeno správní rozhodnutí, jímž byla zkrácena na hmotném právu. Zdůraznila, že ve správním řízení byla jako účastník opomenuta, nebyla poučena, rozhodnutí, proti němuž podala odvolání jí nebylo vůbec oznámeno, a proto odvolání nemohla nikoliv vlastním zaviněním uplatnit již v průběhu správního řízení. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a meritornímu projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší správní soud v řízení o této kasační stížnosti předně uvedl, že rozsah soudního přezkumu je v dané situaci, kdy žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky pro nepřipustnost, resp. pro opožděnost podle § 60 s. ř., omezen pouze na rozhodování otázky, zda stěžovatelkou podané odvolání ze dne 15. 10. 2001 proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne

6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, bylo včasné či opožděné, a to za situace, kdy jí nebylo rozhodnutí vůbec oznámeno. Nejvyšší správní soud uvedl, že stěžovatelka se o vydaném rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, dozvěděla přípisem vedoucího odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 dopisem ze dne 5. 8. 1996, čímž jí bylo oznámeno, že takové rozhodnutí bylo vydáno. Protože však proti kolaudačnímu rozhodnutí nepodala odvolání ani v subjektivní ani objektivní lhůtě pro podání odvolání a dokonce ani v objektivní tříleté lhůtě pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, bylo podané odvolání ze dne 15. 10. 2001 opožděné a žalovaný je musel zamítnout. Shodně s krajským soudem shledal, že je-li podání opožděné, je již nadbytečné se zabývat tím, zda a nakolik je přípustné, nicméně zamítnutí odvolání pro nepřipustnost namísto pro opožděnost, neznamená procesní vadu, která by měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

Naproti tomu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud neměl posoudit žalobu stěžovatelky jako nepřipustnou podle § 68 písm. a) s. ř. s., protože byť bylo odvolání podáno opožděně, podáno bylo, a proto měl soud posuzovat zákonnost postupu žalovaného, který opožděně podané odvolání podle § 60 s. ř. zamítl. Krajský soud tak neměl přistoupit k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale měl se zabývat zákonností postupu žalovaného podle § 60 s. ř. při rozhodování o opožděně podaném odvolání žalobce ve správním řízení (což do jisté míry také činil). V situaci, kdy by dospěl (či kdy dospěl) k závěru, že postup žalovaného podle § 60 s. ř. byl zákonný, však měl žalobu zamítnout. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. důvodná, neboť napadené usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu je nezákonné. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 24. 8. 2006, č. j. 4 As 36/2005 – 67, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud následně znovu posoudil žalobu stěžovatelky a dospěl k závěru, že odvolání stěžovatelky ze dne 15. 10. 2001 proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, bylo opožděné. Připomněl, že správní orgán vzhledem ke znění § 78 stavebního zákona, v tehdy platném a účinném znění, nepovažoval stěžovatelku za účastníka řízení o kolaudaci, a proto jí ani nedoručoval rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemohla stěžovatelce začít plynout lhůta 15 dnů od okamžiku jeho oznámení, ve které lze podat proti rozhodnutí odvolání ve smyslu § 54 odst. 2 s. ř. O tom, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí, se stěžovatelka dověděla až dopisem správního orgánu ze dne 5. 8. 1996, a tímto okamžikem jí začala běžet lhůta k podání odvolání. Stěžovatelka však podala odvolání až dne 15. 10. 2001, a proto bylo podle názoru krajského soudu opožděné, a jako takové mělo být zamítnuto. Skutečnost, že žalovaný odvolání zamítl podle § 60 s. ř. pro nepřipustnost, však nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud vzhledem k závaznosti právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku se zabýval v řízení o žalobě stěžovatelky tím, zda stěžovatelka podala odvolání proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, včas, a s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že nikoli. Odvolání stěžovatelky tedy bylo podle krajského soudu opožděné, a proto žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky v souladu se zákonem podle § 60 s. ř. Z tohoto důvodu krajský soud rozsudkem ze dne 6. 11. 2007, č. j. 30 Ca 88/2006 – 88, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť nebyla důvodná.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka nyní posuzovanou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž namítla, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť se při rozhodování o opožděně podaném odvolání stěžovatelky nezabýval zákonností postupu žalovaného podle § 60 s. ř. Krajský soud údajně nepřezkoumal, zda žalovaný posoudil odvolání i z hlediska, zda skutečnosti uvedené v odvolání neodůvodňují obnovu řízení anebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Protože podle názoru stěžovatelky takto žalovaný nepostupoval, a krajský soud toto pochybení nenapravil, nebyly splněny podmínky vyjádřené Nejvyšším správním soudem pro zamítnutí žaloby. Podle stěžovatelky totiž krajský soud vycházel pouze z obsahu spisu, nikoli však z nesporných skutečností, které vyšly najevo v průběhu řízení, a z nichž je údajně zřejmé, že žalovaný se do značné míry ztotožnil s tvrzeními obsaženými v žalobě a s tím, že stěžovatelka měla být účastníkem kolaudačního řízení. Dále krajskému soudu vytkla, že rozsudkem zamítl žalobu, přestože nepřezkoumal, zda stěžovatelka byla či nebyla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení jejích práv. Podle jejího názoru tak krajský soud opět posuzoval pouze přípustnost žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. a nikoli její důvodnost, a proto ji nemohl zamítnout podle § 78 odst. 7 s. ř. s., ale pouze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Takový postup je však jednak v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a jednak je z důvodu nesouladu výroku rozsudku a jeho odůvodnění nepřezkoumatelný. S odkazem na § 51 odst. 1 s. ř. uvedla, že rozhodnutí se oznamuje doručením jeho písemného vyhotovení a den doručení je dnem jeho oznámení. Tímto dnem začne plynout lhůta k podání opravného prostředku. Namítla, že za oznámení rozhodnutí nelze považovat uvědomění o vydaném rozhodnutí zmínkou v dopisu, jak to v tomto případě učinil správní orgán, zvláště, když v dopise neuvedl ani číslo jednacích kolaudačních rozhodnutí ani datum jeho vydání. Protože jí do současné doby nebylo doručeno kolaudační rozhodnutí, nezačala jí plynout tříměsíční lhůta k podání odvolání proti němu, a proto nebylo odvolání podáno opožděně. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (na něž ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. odkazuje), spočívá zmatečnost řízení před soudem v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Pro posuzovanou věc je relevantní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tento důvod v sobě zahrnuje tři dílčí varianty nepřezkoumatelnosti. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího

správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaná a stěžovatelkou výslovně zmíněná alternativa kasačního důvodu, tedy že se jedná nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V posuzované věci je tedy zapotřebí přezkoumat, zda nebyl naplněn některý z těchto uvedených kasačních důvodů.

Nejvyšší správní soud vede řízení ve věci znovu poté, co v předchozím řízení o kasační stížnosti rozhodl o zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Tato vázanost právním názorem je prolomena pouze v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud připomíná, že je oprávněn přezkoumat rozhodnutí soudu pouze k námitkám, které Nejvyšší správní soud nepřezkoumával v předchozím řízení, anebo k námitce, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Pokud by se totiž stěžovatelka v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolávala stížnostních důvodů již jednou uplatněných v předchozí kasační stížnosti, které Nejvyšší správní soud věcně přezkoumal, je kasační stížnost v této části nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004-106, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak k námitce stěžovatelky, že jí do současné doby nebylo řádně doručeno kolaudační rozhodnutí, a proto jí nezačala plynout tříměsíční lhůta k podání odvolání proti němu, podotýká, že tuto otázku již Nejvyšší správní soud posoudil v předchozím zrušujícím rozsudku, když shledal, že odvolání ze dne 15. 10. 2001 podané proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, bylo podáno opožděně, a to i v situaci, kdy jí rozhodnutí nebylo řádně oznámeno, a byla o něm uvědomena až z dopisu vedoucího odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 5. 8. 1996. Žalovaný proto toto opožděně podané odvolání správně zamítl. Tímto závazným právním názorem se krajský soud řídil, a proto je kasační stížnost v této části, v níž pouze opakuje námitky vznesené již v předchozí kasační stížnosti a opakovaně tak brojí proti již jednou vyslovenému závaznému právnímu názoru, nepřípustná. Stejně tak Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku, na nějž pro stručnost odkazuje, podrobně vyložil problematiku účastenství stěžovatelky v předmětném správním řízení. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelka byla podle § 14 s. ř. oprávněna vstoupit do řízení jako jeho účastník. Této možnosti však stěžovatelka v zákonné lhůtě nevyužila, když proti rozhodnutí brojila až v roce 1998.

K výtce stěžovatelky, že krajský soud neposoudil, zda odvolání neodůvodňuje obnovu řízení, Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud se s touto otázkou vypořádal s tím,

že vzhledem k uplynulé objektivní tříleté lhůtě již nelze povolit nebo nařídit obnovu řízení. Nejvyšší správní soud připomíná, že subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení nebo pro nařízení obnovy řízení správním orgánem je tři měsíce ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, resp. tři roky od právní moci rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Krajský soud se tedy touto otázkou zabýval, a to v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení na str. 7 rozsudku ze dne 24. 8. 2006, č. j. 4 As 36/2005 - 67.

K námitce, že krajský soud nepřezkoumal, zda stěžovatelka byla zkrácena na svých právech, Nejvyšší správní soud uvádí, že bylo-li předmětem odvolacího řízení správního orgánu zamítnutí odvolání pro nepřijatelnost, resp. opožděnost podle § 60 správního řádu, může se žalobce účinně dovolávat zkrácení svých práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. pouze v tom rozsahu, v jakém žalovaný rozhodl, tedy tvrdit, že odvolání bylo podáno přípustně, resp. včas. Jen v tomto rozsahu je soud oprávněn rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Námitky směřující do věci samé účinně uplatnit nemůže, neboť o nich žalovaný správní orgán vůbec nerozhodoval. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud posoudil žalobu proti rozhodnutí jako přípustnou, a proto v řízení o žalobě posuzoval zákonnost postupu žalovaného, který opožděně podané odvolání podle § 60 správního řádu zamítl. Předmětem sporu při soudním přezkoumávání dané věci na podkladě žaloby tak bylo pouze to, zda stěžovatelkou podané odvolání ze dne 15. 10. 2001 proti rozhodnutí odboru výstavby ÚMO Plzeň 4 ze dne 6. 2. 1995, č. j. výst/170/95-1146, bylo podáno opožděně či nikoli, tj. zda byly či nebyly splněny procesní podmínky řízení o odvolání, které jsou nezbytným předpokladem, aby mohlo být odvolání projednáno věcně (meritorně). Krajský soud dospěl k závěru, že nebyly splněny procesní podmínky k projednání odvolání, a proto se již správně nezabýval věcnými námitkami stěžovatelky, ale v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného plně v rozsahu jeho rozhodovacích důvodů. Nejvyšší správní soud zároveň shledal, že rozsudek krajského soudu je plně přezkoumatelný, neboť je srozumitelný, spočívá na dostatku důvodů rozhodnutí a jeho vydání nebylo stíženo jinou vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu